

Al metge estudiós que resideix a Barcelona li és relativament fàcil acudir escalonadament als diversos estudis de perfeccionament tècnic que vénen donant-se, si no amb profusió, amb relativa continuïtat en Hospitals, Clíniques, Acadèmies, etc. Però al metge forà, ni que residixi a una població poc allunyada de la capital i amb bons mitjans de comunicació, no pot assistir de cap manera a un curs d'ampliació d'estudis, ja que tots ells solen donar-se al matí, el que equivaldria a deixar abandonada la visita al poble, cosa que el metge forà li és pràcticament impossible.

És per això que en adreçar-nos a tots els companys ens decantem especialment als metges forans, perquè per a ells és molt més apremiant el problema, de tal manera que sols a nosaltres, els metges de ruralia, ens és possible de capir les ànsies de perfeccionament tècnic i millorament del bagatge intel·lectual de l'estament forà; sols nosaltres, els metges de fora, sabem de l'enyorament que sentim d'un caliu científic que ens apropi als metges de ciutat, d'aquell caliu que ens retorna a aquells feliços anys de vida estudiantil de bona mena, amb tot l'estol de belles il·lusions i de projectes, que s'han anat esvaint poc a poc en mig de les lluites del viure quotidià, de les intrigues vilatanes i de les maniobres caciquils de la terra baixa, on hem anat enterrant sense voler i sense adonar-nos-en, el millor que posseïem: l'home de ciència.

Ajudeu-nos, doncs, metges forans; cal que ens dediqueu el vostre pensar en ço que tan directament ens afecta; cal que sapiguem si preferiu cursets intensius a l'istiu o bé lliçons espaiades cada setmana o cada quinzena a l'hivern; cal escatir si seria millor donar-les a Barcelona aprofitant l'enorme utilitat del Casal, on hi hauran condensades totes les corporacions mèdiques i on podran concórrer fàcilment els nostres millors especialistes de totes les branques mèdiques, o si, per contra, serien preferibles cursets ambulants professats per metges joves i entusiastes que poguessin i volguessin desplaçar-se a les diverses contrades catalanes per a facilitar l'assistència dels metges inscrits; cal aclarir si seria més convenient donar les lliçons per mitjà de conferències amb la personal concurrència dels alumnes o bé aprofitant el mitjà de la radiotelefonía, d'un abast tan considerable de difusió; cal, en fi, conèixer a bastament totes les dades que puguin donar-nos referents a temes a escollir, lloc, temps, hores, preus d'inscripció, etc., per a organitzar-ho amb garanties d'encert.

Ajudeu-nos, també, metges de la capital, car, si no sentiu tan intensament el problema, no per això deixarà d'ésser-nos profitosa la vostra visió particular del mateix; però, sobretot, ens calen els vostres consells per a enfocar el magne problema de l'enlairament moral i cultural del metge. Cal organitzar l'ensenyament tècnic de treballs corrents de laboratori, del que molts de nosaltres n'estem a les beceroles; cal organitzar un ensenyament ad hoc, ni que sigui elemental, de maneig d'aparells de Raigs X i d'interpretació d'imatges radiològiques; cal, en fi, organitzar l'ensenyament pràctic de tots els coneixements tècnics, bàsics de la nostra professió, a fi que tots els metges puguin fer, amb la tranquil·litat d'esperit que dona el coneixement pràctic de com i quan es fa una traqueotomia o una intubació, una aplicació de fórceps o una versió manual a temps, una punció lumbar, un cateterisme ureteral, una laringoscòpia, una rectoscòpia, una reducció de fractura complicada, etc., i tantes altres maniobres tècniques que sols hem llegit als llibres, o, en el cas més sortós, hem vist una o dues vegades com se practiquen, però que, trist és confessar-ho, molts de nosaltres no hem fet mai.

I, com a complement d'aquesta tasca, cal convertir en realitat el bell somni del Dr. Humbert i Torres de crear els futurs investigadors de la futura escola mèdica catalana que aportin noves recerques pròpies i personals a la ciència mèdica, per tal d'assolir que la nostra pàtria sigui arreu coneguda i admirada.

I aquesta tasca pertoca fer-la, i la farà, al Sindicat, per deure patriòtic; i va a començar-la, confiant amb l'ajut de tots, en el precís moment de la renaixença política de Catalunya, moment preciós que no podem desaproveitar, ans ben al contrari, en el que de nosaltres depengui, hem de procurar que la Catalunya dels nostres amors, agafant una ferma abrivada, se situï el més promptament possible al nivell cultural de les terres més avançades del món.

El Sindicat de Metges de Catalunya, en aixecar el seu Casal, va a donar al món la prova del que saben fer els metges catalans en l'ordre material. Hem de demostrar ara que en l'ordre intel·lectual som prou ardits i no ens manquen facultats per a fer el que ens proposem.

Ara que hem fet el Casal, hem de crear l'ànima que l'aguanti.